

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 6 K, za druge izvenavstrijske dežele 8 K. Kdor hodi sam po njega, plača na leto samo 3 K. — Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopošilja do odpovedi. — Udje „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta šte. 5, sprejema naročnine, inserate in reklamacije.

Za inserate se plačuje od enostopne petlitrste za enkrat 18 vin, ali kar je isto, 1 kvadratni centimeter prostora stane 12 vin. Za večkratne oglase primeren popust. V oddelku „Mala naznanila“ stane beseda 5 vin. Parte in zahvale vsake petlitrste 24 vin, Izjave in Postano 36 vin. — Inserati se sprejemajo do točka opoldne. — Nezaprite reklamacije so poštnine proste.

+ KANONIK JERNEJ VOH.

Častljiv, sivolas starček, cerkven dostojanstvenik, že s trudno hojo, a še živim očesom in 72letnim delopolnim, čednostnim in pobožnim življenjem je izginil izmed nas. Dne 20. t. m., ob 8. uri zvečer, je nehal mil. g. kanonik Jernej Voh živeti svoje lepo, Bogu dopadljivo življenje. Njegova duša si je šla po plačilo za svoja dela k Bogu, njegovo telo po mir k materi zemlji.

Dolgo ga je že razkrajajoča bolezen držala s svojo neusmiljeno, trdo roko. Toda boril se je z njo za svoje življenje. Nazadnje ji je podlegel, smrt je zmagala. Čeprav nas izid tega boja ni presenetil, a vendar je postalo marsikatero oko rosno, ko se je zoznalo, da je blag in plemenit mož končal svojo zemeljsko pot. Kdor ga je poznal, ga je ljubil, nihče pa ni imel povoda, da bi ga sovražil. In kdo bi ne zajokal, ko izve, da je lep in čist značaj izginil izmed nas, dandanes, ko je toliko sovraštva, ošabnosti, samopašnosti in neplemenitosti med svetom!

Z g. kanonikom Vohom je zopet uzorit, odličen in kreposten mož manj med nami. Katoliška cerkev žaluje ob njegovem svežem grobu za zvestim služabnikom, slovenski narod za udanim sinom, znanci za svojim plemenitem prijateljem, pobožne duše za svojim modrim voditeljem, ubožci za svojim usmiljenim dobrotnikom. Tecite, solze, kajti mož, ki je preminul izmed vas, vas je bil vreden!

Zivljenjepi.

Rodil se je dne 24. avgusta 1844 v St. Ilju pri Gradiču iz veleugledne Krulejeve hiše. Njegov oče, stari Krulej, še je dolgo časa živel pri njem v Konjicah, kjer je ob ljubezni svojega sina Jerneja užival dobro zasluženi pokoj od svojega dela in trpljenja. Jernej je bil dober sin, njegova ljubezen do očeta je bila nenavadno nežna. Za to se mu je tudi dobro godilo na svetu in dočakal je visoko starost. Sestra pokojnikova je redovnica pri oči, solskih sestrah v Mariboru, s. Stanislava, ponovno prednica in sedaj voditeljica samostanskih solskih zavodov v Mariboru. Brat Martin je nadkomisar finančne straže v Mariboru. Gimnazijske študije je dovršil v Celju, koder je bil sošolec prelata dr. Scheicherja, kateri se je rad spominjal živahnega sošolca. Kadar je kanonik Voh bival na Dunaju, ni zamudil, obiskati tudi dr. Scheicherja. Bogoslovje je študiral v Mariboru, kjer je bil že iz tretjega letnika leta 1867 posvečen v duhovnika. Kaplanoval je na Vranskem, v Slov. Bistrici, Konjicah in pri Novicerkvi. Leta 1882 je bil imenovan za župnika v Smartnem v Rožni dolini, kjer še sedaj živi v dobrem spominu. Čez deset let, leta 1892, pa je bil imenovan za nadžupnika in dekana v Konjicah. Tukaj so vse njegove dušnopastirske zmožnosti in sile kakor nanovo razvetele. Njegov trud je bil venčan z lepimi uspehi in tako so mu Konjice ostale nepozabljive.

Leta 1901 je bil imenovan za kanonika v Mariboru, kjer mu je bilo izročeno škofijsko knjigovodstvo in poverjena služba kn.-šk. komornika.

Odlikovanj ni dobil nobenih, a odlikoval se je pred Bogom in pred ljudmi s svojo pošteno „jo, pobožnostjo in trudaljubivostjo.

Kot duhovnik.

Resno je bilo pojmovanje rajnega gospoda o duhovniškem zvanju. Vsega se je posvetil svojemu visokemu poklicu. V tem oziru ni bil drugačen ne kot kaplan, ne kot župnik, ne kot dekan in kanonik. In Bog je njegovo delo blagoslavljal in mu že tukaj na zemlji deloma poplačeval njegov trud z ljubeznijo, ki so mu jo povsod izkazovali verniki. V spovednici jih

je z milobo vodil k Bogu, na prižnici učil z vnetostjo in gorečnostjo, z lastnim življenjem jim je dajal lep vzgled, s prijaznim očetovskim občevanjem si je tudi izven cerkve pridobival njih srea.

Ko je bil pokojni gospod župnik v Smartnem v Rožni dolini in na to nadžupnik in dekan v Konjicah je na obeh krajih skrbel za lepoto hiše božje. Še bolj pri srcu pa mu je seveda bilo globoko verno duhovno življenje župljanov. Kot najboljši pripomoček v to je razven pogostega sprejemanja sv. zakramentov smatral negovanje cerkvenih družb in bratovščin. S takim delom je prišlo med vernike tudi veselje za duhovno življenje. Posebno krasno je znal v Konjicah izpopolniti organizacijo cerkvenih družb. Tukaj je pred vsem treba omeniti Križevsko družbo za vse stanove. Konjiška Križevska družba je bila v teh krajih predhodnica sedanjih Marijinih družb, ki so za versko življenje med Slovenci postale neprecenljive vrednosti.

Ravno radi velikih uspehov svojega dušnega pastirstva med dobrim ljudstvom konjiške nadžupnije so mu Konjice prirastle tesno k srcu in v svojih spisih in pogovorih jih je rad imenoval „zlate“ Konjice. V Mariboru mu je v urah bridkosti in veselja spomin rad uhajal k predragim Konjičanom, za katere mu je nehalo liti srce šele s smrtjo. Vedno se mu je kakor mladeniču zažarilo oko, kadar so ga lahka krila njegove domišljije ponela v „zlate“ Konjice.

Dušno pastirstvo se mu je tako priljubilo, da teh opravil tudi kot kanonik v Mariboru ni mogel popolnoma opustiti. Vsak dan si gotovo gospoda kanonika Voha našel v stolni cerkvi v spovednici, pri kateri so pobožni verniki radi iskali dušnega zdravja in duhovne tolažbe. Njegovo milo in ljubeznivo srce do vsakega človeka pa ga je tudi usposabljal za spovednika, h kateremu so se verniki z zaupanjem zatekali.

Ganljivo ga je bilo poslušati, kako je vsakokrat z obhudovaljem govoril o posebnih vrlinah vsakega papeža, kakor da bi ravno prišel iz Vatikana, neposredno in osebno navdušen in prevzet od veličastne prikazni sv. Očeta. Svojemu škofu je bil otroško udan in ga je ljubil z veliko ljubeznijo. Cesar ni imel zvestejšega in udanejšega državljana. Pokojni gospod je bil živ program slovenskega katoličana. Vse za vero, dom, cesarja!

Kot časnikar in politik.

Samoumevno, da se človek, ki je ostal zvest vsem dobrim lastnostim svojega ljudstva, ki ga stan ni oddaljil, ampak le poblašil in plemenitil, ki je bil pobožen, ponižen, ljubezniv, dobronamern, in zahtevami, ki trkajo na okno sleherne slovenske kože. Za to tudi pokojni gospod ni mogel iti mimo, ne da bi se zanimal za časnikarstvo in politiko svojega ljudstva. Kakor je bil globoko veren, tako je bil tudi odkritosrečno naroden. Sovraštva proti drugim narodnostim ni bilo v njem, ker njegova plemenita duša sploh ni bila dovzetna za sovraštvo, a tem svetlejšje je v njem gorel plamen ljubezni do lastnega ljudstva. Vse je storil, kar je bilo v njegovih močeh, za izobrazbo in gospodarsko povzdigo v njegovo ožjo okrobo izročene slovenskega ljudstva. Siril je dobro časopisje ter bil posebno marljiv sotrudnik pri „Sl. Gospodarju“, „Slovencu“ in „Straži.“ Imel je spretno pero, jasno sodbo in dober spomin, vse te lastnosti je z ljubeznijo posvetil razvoju katoliškega slovenskega časopisja. Oko mu je žarelo od veselja in zadovoljnosti, kadar se mu je pripovedovalo, kako je zadnja leta neverjetno naglo in krasno napredovalo naše časopisje. Tudi on je imel svoj delež pri teh uspehih. In ko se mu je roka že tresla, oslabiljena od boleznih in starosti, še ni miroval, ampak od časa do časa prinašal v uredništvo osebno svoje spise, ki so se nanašali na razmere in osebe, katere so ravno bi-

le na dnevnem redu in v ospredju. Nemirna časnikarska kri, ki mora zapisati, kar se ji zdi trenutno za javnost potrebno, še je do zadnjih dni živo plula po njegovih žilah. Hvala in slava mu!

Smatral je za zelo koristno, ako tudi nemška javnost izve o vseh važnejših dogodkih v cerkvenem in političnem življenju štajerskih Slovencev. Za to je bil tudi vreden dopisnik dunajskega konservativnega dnevnika „Vaterland“, dokler je izhajal.

Imel je velik krog prijateljev med duhovniki, politiki in časnikarji ne samo med Slovenci, ampak tudi med vsemi drugimi narodi širne Avstrije. Rad si je z njimi dopisoval in iskal osebnega stika, ter jih seznanjal z našimi domačimi razmerami.

Kjerkoli je kaplanoval in župnikoval, se je zelo marljivo udeleževal političnega življenja svojega ljudstva ter skrbel, da je bila njegova župnija tudi v političnem oziru dobro katoliška, dobro slovenska in dobro avstrijska. Vedel je, da je njegovo mesto kot duhovnik med ljudstvom in za ljudstvo. Ni se postavil nad njega ali kraj njega, ampak med njega kot učitelj, voditelj in prijatelj.

S pokojnim preblagim dekanom Rožmanom je ustanovil že kot kaplan v Konjicah prvo katoliško, slovensko in kmečko politično društvo za konjiški okraj, katero je tudi pozneje kot dekan skrbno vodil in negoval, da je bilo izmed naših najdelavnejših političnih društev. Velika in v dobrem duhu se gibajoča politična izobrazba prirodno fako krasnega konjiškega okraja ni v najzadnji vrsti njegova neprecenljiva zasluga. Ljubil je naše dobro ljudstvo, za to ni opustil nobene prilike, da bi mu kot prijatelj ne kazal pravo poti do sreče.

Na ustanovnem shodu Slovenske Kmečke Zveze je bil tudi blagi kanonik Voh navzoč ter Zvezi stal zvesto ob strani v vseh njenih težkih bojih in lepih zmagah.

Celo svoje življenje je molil in delal za boljše dni svojega preljubljenega slovenskega naroda.

Njegov značaj.

Pokojnikovo življenje je bilo polno ljubezni do Boga in do bližnjega. Večkrat, kadar v stolnici ni bilo žive duše, tedaj si videl sivolasega starčka hoditi od postaje do postaje Križevega pota ter kleče in globoko zatopljenega v skrivnosti Kristusovega trpljenja opravljati pobožnost Križevega pota. Kadar je kdo ležal v kapifeljski hiši na bolniški postelji in so mu nesli sv. obhajilo, vselej si videl za mašnikom korakati tudi pokojnega kanonika, ki je iskreno molil Najsvetejše ter opravljati molitve za bolnike.

Vsak teden ga je vsaj enkrat peljal njegov izprehod preko dravskega mostu v predmestje Sv. Magdalene. Toda bil je le kratek sprehod, kajti že kmalu ti je izginil izpred oči v tamošnjo deželno bolnišnico. Obiskoval je bolnike, jih tolažil v trpljenju, jih obdaroval ter jim obljubil molitev in spomin pri sv. maši. Ta poteza v njegovem značaju je tako pretresujoče lepa, ker je tako nenavadna dandanes!

Če je prišel ubog človek k njemu, ni zarenčal nad njim in se ga hitro odkrižal. Ljubeznivo ga je izpraševal o njegovih razmerah, ki je iskreno molil, mu z nedolžno in milo šalo vlivaj poguma do življenja ter ga nazadnje obdaroval.

Vsakemu človeku je bil na uslugo in mu postregel z nasvetom in dejanjem, če je le mogel. Premoženja ni zapustil nobenega, pač pa pri neštevilnih ljudeh hvaležen spomin.

Za to smo prepričani, da bodo tudi njemu veljale besede božjega Sodnika: Prifite, blagodarjeni mojega Očeta! Posedite kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta! Lačen sem bil namreč, in dali ste mi jesti; žejen sem bil, in dali ste mi piti; tuje sem bil, in vzeli ste me pod streho; nag sem bil, in oblekli ste me; bolan sem bil, in obiskali ste me; v ječi sem bil, in prišli ste k meni. Resnično

